

Felavatták Horváth László emlékoszlopát

1999. május 14-én a Kisalföldi Eg Rt. Észak-hansági Erdészetének ún. Veszős erdejében a Kisalföldi Eg Rt. az OEE helyi csoportjával együtt avatta fel Horváth László erdőmérnök, az első Bedő-díjasok egyikének emlékoszlopát. Az esős idő ellenére több mint félszázan gyűltünk össze az ünnepi eseményre. (Laci bácsi leánya, rokonok, egykori tanítványok, régi, egykor még vele dolgozó és fiatal kollégák, erdészek.)

A hangulatos megemlékezéshez a Jánossomorjai Általános Iskola diákjai verses, énekes Erdőről szóló műsorokkal járultak hozzá.

Emlékbeszédet mondott a kopjafaállítás egyik kezdeményezője, dr. Madas András c. egyetemi tanár, az erdőgazdaság nevében egykori munkatársa és utódja, Olaszi István ny. erdőmérnök, erdőművelési csoportvezető, valamint a tanítványok nevében Barabits Elemér.

Az emlékoszlop történetéhez még hozzátartozik, hogy ismeretlen vandál kezek a felállítás után néhány héttel lefűrészték a talapatáról és elvitték a felállított pihenőpadokkal és asztalokkal együtt. Hogy a helyi lapban megjelent újságcikk hatására vagy más hatásra (nem tudjuk), de négy hónap után szerencsére szeptemberre egyszer csak váratlanul felfedeztük, hogy valakik visszahozták épségben a helyszínre. Így azóta sikerült újra felállítani. Reméljük, most már véglegesen ott is marad.

Olaszi István emlékbeszéde:

Mélyen tisztelt Család, Kedves Vendégek, Kollégák!

Eljöttünk, hogy kegyelettel emlékezzünk Horváth László erdőmérnök, erdőművelési vezetőre, és felavassuk emlékfáját.

Jó érzéssel tölt el, hiszen ez immár a negyedik emlékhelyavatás a Kisalföldön, amely jelzi, hogy az Eg Rt. vezetői, dolgozói, az OEE értékeli az előző időszakban kiváló munkát végzett dolgozóit, és emléküket maradandóan igyekszik megőrizni.

Én, aki hosszú ideig együtt dolgoztam Horváth Laci bácsival (hiszen mindenki csak így szólította), mindenkor tisztelettel emlékszem vissza kedves, megnyerő, ugyanakkor határozott modorára, bölcs és elgondolkoztató szakmai érvelésére, hozzászólásaira. Alaposan felkészült szakember volt, mindig elmélyedt a rábízott szakkérdésekben. Munkáját mindenkor a szilárd erkölcsi alapok, a kitűnő szakmai felkészültség,

lelkiismeretesség, pontosság és szorgalom jellemezték. Az erdő volt az ő igazi otthona.

Emberi magatartását a szerénység, csendesség, az ezek mögött meghúzódó önzetlen segítőkészség, az emberek iránti szeretet jellemezte.

Horváth László a Vas megyei Káldon született. Így fiatalon megismerkedett a Farkaserdő gyönyörű, szakszerűen kezelt tölgyeseivel. Az I. világháborúban mint kőszegi bencés diákot 1915 októberében bevonultatták a Bécsben állomásozó 83. vasi gyalogezredhez. 1919-ig teljesített katonai szolgálatot az orosz, majd az olasz határon.

1918-ban mint katona iratkozott be Selmechányán az Erdőmérnöki Főiskolára, melynek átköltözése után Sopronban folytatta tanulmányait.

Közben 1921 augusztusában lépett Sárváron Ferenc bajor királyi herceg szolgálatába, és az erdőgazdasági munkák végzése mellett szerezte meg 1925-ben Budapesten az erdőmérnöki oklevelet.

1928-ig először gyakornok, majd mint erdőmérnök, 1928 szeptemberétől 1938-ig pedig mint pörnöapáti erdőgondnok, valamint a hozzátartozó áramfejlesztő és fűrésztelep vezetője, 1938-tól 1945-ig Sárvár székhellyel főerdőmérnök, illetve erdőmester lett. Ez idő alatt sajtótotta el a bajor erdészek által (Scherg Lőrinc vezetésével) a sárvári hercegi erdőbirtokon bevezetett bajor rendszerű erdőgazdálkodás feladatait.

A II. világháború után 1946-tól a Szombathelyi Állami Erdőgazdaságnál az erdőművelési feladatokat irányította 1951-ig.

Az átszervezések során mellőzték, politikailag üldözték. Így került a Kisalföldi Állami Erdőgazdasághoz, ahol 1967. december 31-ig, nyugdíjazásáig (de nyugodtan mondhatom, hogy 1973-

ban bekövetkezett haláláig) dolgozott mint erdőművelési csoportvezető.

A helyes személyzeti munka eredményeként a KEFAG-nál az alkalmazott létszám felvételénél a szakmai felkészültség, a szakmaszeretet és az emberi tényezők domináltak, melynek következtében egy országosan elismert szakgárda alakult ki. Erdőgazdaságunk megalakulása óta mindig a területileg kis gazdaságok közé tartozott, így léte és fennmaradása az állományok mennyiségi és minőségi javításához, az erdőterületek és az élőfakészlet gyors növelésétől függött.

Ezen célok elérésére az átszervezés után megkezdődhetett a hullámterületek, a mosonmagyaróvári, kisalföldi homok parlagterületeinek gyors betelepítése, a dél-hansági égeresek gyorsan növő nemes nyárrakkal történő átalakítása. Ezen munkálatokkal jelentősen megváltozott az erdőgazdaság területe, és a hatvanas évek végére megduplázódott az élőfakészlet. Ez segítette a fakitermelés ugrásszerű növelését, az eredményes gazdálkodást.

1960-ban megkezdődött az észak-hansági területek erdősítése gyorsan növő nemesnyár fajtákkal, 1963-tól nagyrészt az új I-214 olasz nyárral, melynek alkalmazásánál Horváth László

lónak elvülhetetlen érdeme volt. Ezen programok tervezésében, végrehajtásában, a felelősség vállalásában kiemelkedő szerepet vállalt.

Gyakorlati munkásságából kiemelendő a nagyüzemi csemetetermelés megvalósítása, a teljes csemete-önellátás megteremtése, a hansági erdőtelepítések technológiájának, az alkalmazott fafajpolitikai irányelvek kidolgozása, a rontott erdők átalakításának szervezése, a vágásfelújítások gépesítése, a gyorsan növő nemes hazai nyárasok, füzések meghonosítása, terjesztése, a korszerű nevelővágások bevezetése és kiterjedt alkalmazása.

Elméleti munkásságából igen jelentős volt 1960-ban az erdőtipológia, 1963-ban a táji erdőművelés kidolgozásában való aktív részvétel.

Kedves erdeje volt a Vesszős erdő és

környéke, ahol most emlékfáját avatni, munkásságát méltatni jöttünk össze. Emlékoszlopát régi munkásságára emlékeztető öreg tölgyek, nagyhozamú nemes nyárasok, égeresek őrzik.

Horváth László munkásságát pályafutása alatt több esetben ismerték el vállalati, miniszteri kitüntetéssel. Az OEE 1957-ben elsőként tüntette ki a legmagasabb erdészdíjjal, a Bedő Albert emlékéremmel. A díj-odaítélés indoklásában olvashatjuk: „A Bedő Albert-díj Horváth László erdőmérnöknek a gertyános-tölgyes állománygazdálkodás kialakítása terén elért eredményeiért, valamint a már kialakított gazdálkodási mód széles körű elterjesztéséért.”

1967. december 31-ével vonult nyugdíjba, de tapasztalataival, tanácsaival az 1973-ban bekövetkezett haláláig segítette az erdőművelők munkáját.

Kedves Laci bácsi!

Ha csendes szellő simogatja emlékfádat, hozza el neked szeretett környezeted, a vasvári tölgyesek, a hansági nyárasok halk suhogását, komor méltóságteljes hangulatát, az általad és közreműködéseddel létesített tölgyesek nyárasok hálás köszönését.

Ez az emlékoszlop hirdesse Horváth László és az erdőművelők munkásságának megbecsülését, elismerését, de adjon biztatást a mai erdőművelők részére, amikor ismét nagy feladatok elvégzése előtt állnak.

Kedves Laci bácsi!

Emlékedet megőrizzük és tovább ápoljuk.

Köszönettel a szép erdészköszöntéssel.

Üdv az erdészeknek!

Greguss László Géza

Szimposium a fácángazdálkodásról

Az OEE Bajai Csoportja és a Gemenc Rt. országos szimpóziumot rendezett 2000. február 18-án Pörbolyón a „Fácángazdálkodás aktuális kérdései” címmel.

Az előadást Csonka Tibor, a Gemenc Rt. vezérigazgatója nyitotta meg, s köszöntötte az előadókat, valamint a 80 fős hallgatóságot.

Dr. Nagy Emil, a Szent Imre Egyetem professzora „Tendenciák és lehetőségek a hazai vadgazdálkodásban” cím alatt tartotta meg előadását. Kiragadva néhány gondolatát, hogy miért is csökkent a fácánállomány, az alábbiakat közölte.

A mezőgazdaságilag művelt területek 2,7 millió tulajdonosra estek szét.

A birtoknagyságok átlagosan 2 hektárosak. A földek 70%-át nem a tulajdonosok, hanem bérlők művelik, akiknek nincs érdekükben az apróvad védelme.

Gondot jelent az is, hogy a vadkereskedelem nem vállal kockázatot, a vad árában nem jelenik meg az újratermeléshez szükséges pénz. Az emberi beavatkozás, azaz a mezőgazdasági művelés az apróvadállomány veszteségének 70%-át okozza. Emellett a kóbor kutyák, kóbor macskák – számuk egyre inkább nő – 8,5%-ban felelősek az apróvadhiányért. A túlzott vadásztatás is felelős, kb. 20%-kal.

Az utóbbi 10 évben 400 000-el csökkent a fácánállomány, s 1 millióval ke-

vesebb fácánt telepítenek, lassan a fácánnevelő telepek is megszűnnek.

Márpedig az EU-csatlakozás után is jó karban kellene tartani a vadászterületeket.

Dr. Faragó Sándor, a Nyugat-Magyarországi Egyetem professzora az „Élőhely-fejlesztés szerepe a fácángazdálkodásban” címmel tartott előadást. Dr. Faragó Sándor is külön kihangsúlyozta a szőrmés és szárnyas ragadozó törvény által engedélyezett apasztását, nagy hangsúlyt fektetve a róka gyérítésére.

Urbán Miklós a VITAFORT Rt.-től a „Takarmányozás szerepe a modern vadgazdálkodásban” címmel tartotta meg előadását, színes diákon mutatta be az általuk gyártott takarmányon nevelt fácánjait.

Árva Károly, a Gemenc Rt. Bajai Erdészetének műszaki vezetője „A LENESI fácántelep változása 1968-tól napjainkig” címmel tartotta meg előadását. A beszámoló visszaemlékezéseit.

Többek közt elhangzott, hogy az 1986-os évben 14 puskával 8978 db fácánt lőtt.

Árva Károly is kihangsúlyozta a kártevők elleni védekezés fontosságát, hogy a fácánnevelés eredményes legyen.

Az előadás után a messziről érkező hallgatóságot, valamint az előadókat egy finom ebédre hívta meg Csonka Tibor vezérigazgató úr.

Dudás Pál

Timberjack

Garantáltan megbízható és termelékeny

Harvester:

Timberjack 1270/ 746B – 8.612h, BJ 1993

Kran FMG L190/ 10 m

Timberjack 1270/ 756 – 8.500 h, BJ 1993

Kran FMG L190/ 10 m

Timberjack GmbH

A-2512 Oeynhausen, Handelsstr. 17.

Tel. +43 2252 43055, Fax: +43 2252 43028

Timberjack-Servicepartner in Ungarn:

„BOROSTYÁN”, Fenyő út 27., H-8868 Letenye

Tel.: (93) 343-855, Mob.: (60) 462-913,

Fax: (93) 343-855